

lighedsbestatningen i det Hele, og i den Hensende maa jeg rigtignok sige, at jeg er en bestemt Modstander af ham, idet jeg i Grunden anseer Leilighedsbestatningen — det vil sige, Bestatning efter Enhvers virkelige Skatteevne — for at være det Ideel, man skulde søge at opnaae, og at jeg kun af den Grund viger for dem, der holde paa Indtægtsbestatningen, at jeg maa indrømme, at ved den sidstnævnte Bestatning har man bedre Former, efter hvilke man kan beskaffe, medens det er meget vanskeligt at opstille bestemte Regler for Leilighedsbestatningen, som derfor meget kommer til at beroe paa et Skjøn og paa de Mænds Dygtighed og Paalidelighed, som skulde sætte Skatten. Jeg har ikke seet nogen Fare ved at indføre Formue- og Leilighedsbestatningen i Almindelighed, fordi jeg ved den Erfaring, jeg har erhvervet med Hensyn til Bestatningen i Rigsstæderne, har vundet den Overbeviisning, at der lader sig tilveiebringe en saa paalidelig og samvittighedsfuldt behandlet Leilighedsbestatning, at den i Virkeligheden bliver en retfærdigere Bestatning — naar man vil indrømme, at Bestatningen bør beroe paa Skatteevnen — end Indtægtsbestatningen. Jeg skal imidlertid, for ikke at inklude mig paa mere, end der egentlig er Gjenstand for Forhandling, ikke her udtale mig videre for Udførelsen af Leilighedsprincippet gennem hele Skatten, eftersom dette ikke ligger for, men kun holde mig til den Deel, hvori vi ved det Forslag, hvoraf jeg er Medstiller, have villet indføre Leilighedsprincippet, nemlig for de lavere Positioner. Det er ganske vist, at det tildeels er et Leilighedsprincip, vi ved dette Forslag ville indføre i en Skattelov, som i alt Væsentligt er bygget paa den egentlige Indtægt, men ligesom det ærede Medlem, der sidst talte, allerede har paavist, at selv de, som have affattet denne Lov, og de, som have sluttet sig til den, have følt, at det var nødvendigt dog at bringe et Leilighedsprincip ind i den, nemlig gennem § 12, saaledes vil jeg sige endnu Mere, idet jeg vil henstille til de ærede Medlemmers Betænkning, om ikke i Virkeligheden den reducerende Scala er et Leilighedsprincip, der er ført ind i Loven. Det synes mig at være saa aabenbart, navnlig efter den Forklaring, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den

Valgfreds (Æscherning) giver. Han siger nemlig, at vi skulde holde os til det Simple — dermed mener han naturligtvis Scalaen — og det Simple siger han, er, at „man netop har den og den Indtægt; derfra er der taget, hvad man betragter som Fattigdom, og udover det beskatter man“. Nu maa jeg spørge, om ikke netop det ogsaa er Tilfældet, og i endnu strengere Grad i det Forslag, vi have stillet. Vi sige der, at for dem, der have smaa Indtægter, og som man altsaa maa være varsom med at gaae for nær, skal der tages fra den lille Indtægt og ikke være Gjenstand for Bestatning det, „som man betragter som Fattigdom, og udover dette beskatter man“. Vi sige: En Mand har 300 Rb. i Indtægt, men tillige Kone og Børn; det aldeles uundgaaelig Nødvendige til Kone og Børn — det er: Fattigdommen — tage vi bort, og saa beskattede vi Resten. Men derimod kan det paa ingen Maade siges om en Mand med 300 Rb. Indtægt, der ikke er gift og ikke har Nogen at forsørge, som de Herre sige i deres Scala: Denne Mand har 300 Rb. i Indtægt, derfra drage vi 130 Rb.; thi det er ikke paa Grund af Fattigdom, at man tager disse 130 Rb. bort. Altsaa, jeg mener, at den Forklaring, som det høitærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds har givet, i Virkeligheden passer bedre paa den Regel, som vi have foreslaaet til en Reduction i de lavere Indtægter, end paa Scalaen. Det er netop Sagen, at, for at Skatten i det Hele taget kan vinde Anerkjendelse for at være retfærdig — og det maa da være det høieste Maal for os, thi ellers ville vi møde uafsladelig Modstand i Befolkningen mod den — maae netop de Classer af Befolkningen, der ere nøbte til paa Grund af deres ringe Indtægter at see paa den hderste Skilling, selv anerkjende, at det, som bliver lagt den Mand, der har en stor Familie, og at det, der bliver lagt den Mand, der har en lille Familie, paa i Skat, staae i et passende Forhold til hinanden. Men det kan ikke nægtes, at den ugifte Mand, der har 3 eller 400 Rb. i Indtægt, ikke i Virkeligheden kan siges at være fattig, hvorimod dette vel kan siges om den Mand med den samme Indtægt, der har Kone og 3 til 4 Børn.